

Sygn. akt I ACa 961/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodnicząca: SSA Bożena Wiklak

Sędziowie: SA Joanna Walentkiewicz – Witkowska

SO (del.) Elżbieta Zalewska - Statuch(spr.)

Protokolant: sekr. sąd. Paulina Działońska

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2018 r. w Łodzi na rozprawie

**sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w organizacji z siedzibą w Ł.**

przeciwko M. M. (1) i A. M.

o zwolnienie zajętego przedmiotu spod egzekucji

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 8 maja 2017 r. sygn. akt II C 1070/16

1. oddala apelację;

**2. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w organizacji
z siedzibą w Ł. na rzecz M. M. (1) i A. M. kwotę 8.100 (osiem tysięcy sto) zł tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt I ACa 961/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 8 maja 2017 roku Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie II C 1070/16 oddalił powództwo (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w organizacji z siedzibą w Ł. o zwolnienie spod egzekucji skierowane przeciwko M. M. (1) i A. M. oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanych 137 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Rozstrzygnięcie zostało wydane w oparciu o następujące ustalenia i wnioski:

W dniu 15 grudnia 2015 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Łowiczu M. A. (1) na podstawie wniosku wierzycieli A. i M. M. (2) oraz w oparciu o tytuł wykonawczy wystawiony przez Sąd Okręgowy w Łodzi z dnia 9 kwietnia 2015 r. w sprawie o sygn. akt I C 43/10, wszczął przeciwko S. Ś. egzekucję z następujących nieruchomości:

- samodzielnego lokalu mieszkalnego położonego w Ł. przy ul. (...), dla którego Sąd Rejonowy w Łowiczu prowadzi księgę wieczystą (...),
- samodzielnego lokalu niemieszkalnego położonego w Ł. przy ul. (...), dla którego Sąd Rejonowy w Łowiczu prowadzi księgę wieczystą (...),
- samodzielnego lokalu niemieszkalnego położonego w Ł. przy ul. (...), dla którego Sąd Rejonowy w Łowiczu prowadzi księgę wieczystą (...),
- samodzielnego lokalu niemieszkalnego położonego w Ł. przy ul. (...), dla którego Sąd Rejonowy w Łowiczu prowadzi księgę wieczystą (...),
- działek gruntu oznaczonych numerami ewidencyjnymi (...) położonych w Ł., dla których Sąd Rejonowy w Łowiczu prowadzi księgę wieczystą (...).

O powyższym w dniu 31 grudnia 2015 roku został zawiadomiony dłużnik S. Ś.

W dniu 14 grudnia 2015 roku P. M. i S. Ś. zawiązali spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością - (...) - z siedzibą w Ł. przy ulicy (...). Udziałowcami spółki zostali S. Ś. i P. M.. Udziały w spółce zostały pokryte wkładem niepieniężnym w postaci m.in. przedmiotowych nieruchomości.

S. Ś. i P. M. znają się od ponad dwudziestu lat. P. M. pracuje w firmie (...), jako pracownik administracyjny. Powodem zawiązania spółki był pogarszający się stan zdrowia S. Ś.. Przeszedł zawał i wylew, ma założone bypassy. Spółka powstała po to, aby P. M. mógł zarządzać nieruchomościami gdyby S. Ś. nie był w stanie tego czynić. P. M. nie uczestniczył w czynnościach zmierzających do sporządzenia aktu notarialnego. Wiedział, że S. Ś. jest dłużny pozwanym znaczną sumę pieniędzy. Siedziba Spółki mieści się w kamienicy, w której zamieszkuje S. Ś.. Przedmiotem działalności Spółki do tej pory był wynajem i zarządzanie nieruchomościami własnymi. S. Ś. i P. M. utrzymywali stały kontakt ze sobą, widywali się, co najmniej raz na dwa tygodnie. Po powstaniu Spółki (...) poinformował P. M.

o zajęciu nieruchomości przez Komornika,

W dniu 22 grudnia 2015 r. Sąd Rejonowy w Łowiczu, na wniosek Komornika Sądowego M. A. (1) z dnia 18 grudnia 2015 r. dokonał w działach III w/w ksiąg wieczystych wpisu wzmianki o ograniczeniu w rozporządzaniu nieruchomościami.

S. Ś. w dniu 21 stycznia 2016 r. złożył apelacje od powyższych wpisów, podnosząc, iż brak było podstaw do dokonania wpisów, albowiem w dniu 14 grudnia 2015 roku nieruchomości stały się własnością (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ł. w organizacji na skutek przeniesienia własności nieruchomości tytułem wniesienia aportu do spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, w związku, z czym nie mogły ulec zajęciu.

Postanowieniami Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 30 marca 2016 roku oddalono apelacje S. Ś..

Do w/w ksiąg wieczystych spółka (...) została wpisana, jako właściciel w dniu 22 stycznia 2016 roku.

W dniu 01 lutego 2016 r. zarówno S. Ś. jak i spółka (...)

z siedzibą w Ł. przy ulicy (...), zostali zawiadomieni o postanowieniu Komornika o powołaniu K. K., jako biegłego do oszacowania wartości nieruchomości, a także o terminie opisu i oszacowania nieruchomości objętych pozwem o zwolnienie spod egzekucji, a wyznaczonym na 15 marca 2016r. i 22 marca (...). oraz o terminie oglądu nieruchomości wyznaczonym na 26 lutego 2016r. Na potwierdzeniu odbioru dla (...) sp. z o.o. S. Ś. podpisał się, jako właściciel.

Postanowieniem z 25 października 2016r. Sąd Okręgowy w Łodzi III Wydział Cywilny Odwoławczy oddalił zażalenie (...) sp. z o.o. na postanowienie komornika przy Sądzie Rejonowym Łowiczu M. A. (2) z dnia 14 kwietnia 2016r. wydane

w sprawie egzekucyjnej Km 752/15 i odmawiające umorzenia postępowania egzekucyjnego w zakresie egzekucji z nieruchomości, dla których w Sądzie Rejonowym w Łowiczu prowadzone są księgi wieczyste Nr (...). (...) i (...).

Stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zeznania stron oraz dokumenty załączone do akt sprawy oraz akt egzekucyjnych Km 752/15. Żadna ze stron nie kwestionowała ani ważności, ani autentyczności dokumentów. Ustalając stan faktyczny Sąd nie dał wiary twierdzeniom P. M., że o zajęciu nieruchomości dowiedział się pod koniec lutego lub na początku marca 2016r. Prezes powodowej spółki przyznał, że utrzymywał stały kontakt ze S. Ś., widywali się, co najmniej raz na dwa tygodnie, byli

w bardzo dobrych relacjach, P. M. miał zastępować S. Ś.

w faktycznym zarządzaniu spółką, gdyby ten ostatni nie mógł wykonywać tych czynności

ze względu na stan zdrowia. Niewątpliwie, zatem - biorąc pod uwagę zasady doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania - o zawiadomieniu o opisie i oszacowaniu nieruchomości, odebranych przez S. Ś. 1 lutego 2016r. musiał wiedzieć P. M. - Prezes zarządu - jeśli nie w dniu 1 lutego 2016r., to z pewnością w pierwszej połowie lutego 2016r. O przepływie informacji na bieżąco między współnikiem spółki - dłużnikiem S. Ś. a P. M. świadczy choćby fakt, że na prośbę dłużnika - w związku ze zobowiązaniem go przez współnika - P. M. wystąpił do wierzycieli z pismem z 17 marca 2016r.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd uznał, że powództwo zostało wniesione z przekroczeniem terminu wynikającego z art. 841 § 3 kpc. Sąd wskazał, że miesięczny termin do wytoczenia powództwa z art. 841 k.p.c. jest terminem prawa materialnego - prekluzyjnym, po upływie, którego prawo wygasa.

Zawiadomienie o prowadzeniu postępowania egzekucyjnego w stosunku do nieruchomości objętych niniejszym pozwem (a dokładnie o wyznaczeniu terminów opisu

i oszacowania przedmiotowych nieruchomości), zostało doręczone spółce (...) w dniu 01 lutego 2016 r. P. M. - Prezes zarządu dowiedział się o nim najpóźniej

w pierwszej połowie lutego 2016r., a przedmiotowy pozew został wniesiony w dniu 24 marca 2016r., a więc z przekroczeniem miesięcznego okresu wyznaczonego przez ustawodawcę.

Sąd nie dał wiary zeznaniom P. M., jakoby o dokonaniu zajęcia nieruchomości dowiedział się na przełomie lutego - marca 2016 roku. W ocenie Sądu wersja ta powstała tylko i wyłącznie na potrzeby niniejszego postępowania i przeczy jej zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. Jak wynika ze zwrotnego potwierdzenia odbioru wezwania, zawiadomienie o terminie opisu i oszacowania nieruchomości wysłane na adres Spółki, zostało odebrane przez S. Ś. w dniu 1 lutego 2016 roku.

W ocenie Sądu, o powyższym musiał również wiedzieć P. M. - bliski współpracownik S. Ś., dlatego też stwierdzić należy, iż powodowa spółka uzyskała wiedzę o dokonanym zajęciu nieruchomości w związku z prowadzoną egzekucją najpóźniej w dniu 01 lutego 2016 roku.

Sam fakt uchybienia terminowi z art. 841 § 3 k.p.c. powoduje bezwzględną konieczność oddalenia powództwa, bez potrzeby oceny jego merytorycznej zasadności.

W związku z powyższym Sąd w punkcie 1 wyroku oddalił powództwo.

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Na zasądzoną od powódki na rzecz pozwanych kwotę 137 zł złożyły się koszty wynagrodzenia pełnomocnika, ustalone na podstawie § 8 pkt 15 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015r. (Dz. U. z 2015r. poz. 1800 z późn. zm.) oraz opłaty od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Z rozstrzygnięciem nie zgodziła się strona powodowa zaskarżając wyrok w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie przepisów prawa procesowego mających istotny wpływ na wynik sprawy, t.j.:

- nierozpoznanie istoty sprawy i nieprzeanalizowanie zasadności wnoszonego pozwu,

- art. 233§1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów wyrażającej się w odmowie wiarygodności i mocy dowodowej zeznań P. M., jedynie dlatego że jest osobą zaprzyjaźnioną, będącą w kontakcie z dłużnikiem S. Ś. chociaż zeznania nie stoją w sprzeczności z materiałem dowodowym zebrany w sprawie: doprowadziło do błędnego ustalenia, że P. M. dowiedział się wcześniej o zajęciu nieruchomości stanowiących aport wniesiony do (...) sp. z o.o. niż to zostało wskazano w pozwie,
- art. 841 §3 k.p.c. poprzez przyjęcie, że powód uchybił terminowi do wniesienia powództwa interwencyjnego, wnosząc je dnia 24 marca 2016 r. oraz pominięcie, że termin ten liczony jest od momentu faktycznego dowiedzenia się o zajęciu.

Mając na uwadze powyższe skarżąca wniosła o zmianę wyroku i zwolnienie przedmiotowych nieruchomości spod egzekucji oraz o zasądzenie na rzecz pozwanej kosztów postępowania przed sądem drugiej instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych,

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż zaskarżony wyrok odpowiada prawu. Kontrola instancyjna nie wykazała nieprawidłowości, które uzasadniałyby wzruszenie zaskarżonego wyroku w kierunku postulowanym przez stronę powodową.

Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Okręgowy są w pełni prawidłowe, a okoliczności ustalone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zostały przyjęte za podstawę rozstrzygnięcia apelacji.

W zakresie zarzutu zmierzającego do wykazania przekroczenia przez Sąd Okręgowy granic swobodnej oceny dowodów w takiej postaci jak została przedstawiona w treści apelacji wyjaśnić należy, iż ocena dowodów polega na poddaniu ich analizie według określonych kryteriów i wyraża się w porównaniu wyników postępowania dowodowego z przedmiotem postępowania dowodowego (tematami dowodowymi) i w syntetyzowaniu wniosków.

Sąd obowiązany jest za prawdziwe uznawać tylko takie zdania, które zostały uzasadnione według określonych, rozsądnych dyrektyw poznawczych, przestrzegać zasad logicznego rozumowania, stosować zasady doświadczenia życiowego.

Sąd winien zatem oceniać dowody w sprawie, opierając się na zestawieniu treści określonych zeznań z pozostałymi dowodami, naświetlającymi okoliczności sprawy w sposób odmienny i na dokonaniu prawidłowego wyboru, po rozważeniu wynikłych sprzeczności w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego. Zastrzeżona dla sądu swobodna ocena dowodów opiera się bowiem na odpowiadającym zasadom logiki powiązaniu ujawnionych w postępowaniu dowodowym okoliczności w całość, zgodną z doświadczeniem życiowym (orz. z 20.3.1980 r., II URN 175/79, OSN 1980, Nr 10, poz. 200).

Zarzut przekroczenia zasady swobodnej oceny materiału dowodowego nie może zostać uznany za skuteczny, kiedy polega na zaprezentowaniu własnych, korzystniejszych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej oceny materiału dowodowego (postanowienie SN z 10 lutego 2002 r., sygn. II CKN 572/99). Pamiętać bowiem należy, że na sądzie ciąży obowiązek wyłącznie wyciągnięcia w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wniosków logicznie poprawnych.

W tym kontekście podniesiony przez stronę skarżącą zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegający na odmowie wiarygodności i mocy dowodowej zeznań P. M. z powołaniem się na przyjaźń z dłużnikiem S. Ś., co doprowadziło do błędnego ustalenia, że P. M. dowiedział się wcześniej o zajęciu nieruchomości stanowiących aport wniesiony do powodowej spółki niż to zostało wykazane w pozwie nie zasługuje na uwzględnienie,

gdyż apelująca co do zasady powinna wskazać, jakie konkretnie zasady logicznego rozumowania naruszył sąd dokonując oceny tego dowodu, a także wskazać, dlaczego w świetle doświadczenia życiowego, wnioski, jakie wywiódł sąd pierwszej instancji dokonując tej oceny są niewłaściwe. Takiej argumentacji apelacja nie zawiera.

Niezasadny jest także zarzut nierozpoznania istoty sprawy.

Sąd Okręgowy jako pierwszoplanową przyczynę oddalenia powództwa wskazał na uchybienie terminowi z art. 841 § 3 k.p.c. Stosownie do tego przepisu powództwo

o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji można wnieść w terminie miesiąca od dnia dowiedzenia się o naruszeniu prawa, chyba że inny termin jest przewidziany w przepisach odrębnych. W powołanej normie prawnej ustawodawca ograniczył czasowo możliwość skorzystania z uprawnienia zmierzającego do ochrony prawa naruszonego w wyniku skierowania do niego egzekucji. Jak podkreślił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 17 lipca 2007 r., III CZP 57/07 miesięczny termin z art. 841 § 3 k.p.c. ma charakter materialny (prekluzyjny), a nie procesowy i nie podlega przywróceniu. Wspomniany termin jest bowiem jedną z przesłanek skuteczności zgłoszonego przez osobę trzecią żądania zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji. Pogląd o materialnym charakterze omawianego terminu jest powszechnie akceptowany w orzecznictwie (por. wyroki Sądów Apelacyjnych: w Ł. - z dnia 11 września 2014 r., I ACa 320/14; w B. - z dnia 20 grudnia 2013 r., I ACa 607/13; w S. - z dnia 17 kwietnia 2013 r., I ACa 79/13; w K. - z dnia 13 marca 2013 r., I ACa 1164/12). Rację ma zatem Sąd pierwszej instancji, że wobec zastosowanej konstrukcji prawnej zbadanie kwestii formalnej związanej z zachowaniem terminu wyprzedza merytoryczną ocenę żądania i następuje z urzędu, a nie na zarzut strony pozwanej

(jak w przypadku terminu przedawnienia). Wynika to z faktu, że wniesienie powództwa ekscydencyjnego po jego upływie stanowi podstawę oddalenia powództwa bez potrzeby oceny jego merytorycznej zasadności. Rację ma zatem Sąd pierwszej instancji, że wobec zastosowanej konstrukcji prawnej zbadanie kwestii formalnej związanej z zachowaniem terminu wyprzedza merytoryczną ocenę żądania i następuje z urzędu, a nie na zarzut strony pozwanej (jak w przypadku terminu przedawnienia). Wynika to z faktu, że wniesienie powództwa ekscydencyjnego po jego upływie stanowi podstawę oddalenia powództwa bez potrzeby oceny jego merytorycznej zasadności.

Odnosząc się do ustaleń i wniosków odnośnie rozpoczęcia biegu terminu z art. 841 § 3 k.p.c. nieprzekonujące jest odwołanie się przez skarżącą, iż za wadliwym przyjęciem

że powodowa spółka dowiedziała się o zajęciu nieruchomości w tym samym dniu co dłużnik przemawiało oparcie się na ich relacjach służbowych czy towarzyskich, co z kolei miało przeczyć idei powództwa przeciwegzekucyjnego.

Przede wszystkim podnieść należy, iż dłużnika z P. M., jako osobą uprawnioną do reprezentacji spółki łączyły nie „jakikolwiek relacje”, ale ściśle powiązania kapitałowe i osobowe, wynikające z tego, że dłużnik mając wiedzę o obciążających go długach i chroniąc swój majątek - na dzień przed złożeniem przez pozwanych wniosku

o wszczęcie egzekucji - wniósł go aportem do powodowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, której stał się udziałowcem w celu pokrycia 1320 udziałów o wartości nominalnej 50 zł każdy wkładem niepieniężnym w postaci nieruchomości - objętych sześcioma powództwami połączonymi do wspólnego prowadzenia o wskazanej w pozwach łącznej wartości 66 000 zł (pozwy o wartości przedmiotu sporu od 1 000 zł do 30 000 zł),

ale już na potrzeby postępowania apelacyjnego ich łączna wartość została określona na kwotę 1 479 290 zł. Natomiast drugim udziałowcem został P. M., który objął 50 udziałów

o wartości nominalnej 50 zł każdy, a które to udziały zostały pokryte wkładem pieniężnym o wartości 2 500 zł, przy czym na każdy udział przypadła jedna część (umowa spółki k 8).

Przy wskazanej dysproporcji nawet jeśli przyjmiemy, że zgodnie z intencją założycieli spółka powstała w celu prowadzenia działalności polegającej na wynajmie i zarządzaniu nieruchomościami własnymi to niekwestionowaną w apelacji okolicznością - ustaloną przez Sąd Okręgowy – było, iż P. M. mógł zarządzać tymi nieruchomościami dopiero wówczas gdyby nie mógł tego robić sam S. Ś.. W celu umożliwienia S. Ś. realizacji powyższego - i zapewne zachowania kontroli nad powierzonym spółce majątkiem - siedzibą spółki stało się jego miejsce zamieszkania znajdujące się w lokalu, który również został objęty dokonany zajęciem.

Zatem odebranie przez S. Ś. zawiadomienia dla Spółki o powołaniu przez komornika biegłego do szacowania wartości zajętych nieruchomości, a także o terminie ich opisu i oszacowania zostało prawidłowo doręczone w trybie art. 133 § 2a kpc. Można bowiem wywodzić, w sposób usprawiedliwiony metodami wykładni, że z przepisu tego wynika, że doręczeń na jego podstawie dokonuje się na określony adres, a nie konkretnym osobom umocowanym do reprezentacji spółki.

Także przy przyjęciu odmiennej wykładni (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 1994 r., III ARN 54/94, OSNP 1994, nr12, poz. 187), że pismo w siedzibie spółki powinno zostać doręczone członkowi organu spółki uprawnionemu do jej reprezentowania, albo pracownikowi uprawnionemu do doręczenia pism, także nie implikuje przyjęcia, że zaskarżone orzeczenie jest wadliwe w wyżej zasygnalizowanym znaczeniu. S. Ś. był osobą uprawnioną do odbioru korespondencji kierowanej do spółki, bo odebrał tę korespondencję w siedzibie spółki i na potwierdzeniu odbioru przez spółkę zawiadomienia o powołaniu biegłego do szacowania wartości zajętych nieruchomości, a także o terminie ich opisu i oszacowania podpisał się jako jej właściciel. Jakkolwiek w przypadku spółki z ograniczoną odpowiedzialnością powoływanie się na przymiot właściciela nie ma znaczenia, gdyż w myśl art. 201 § 1 oraz art. 204 § 1 i 2 Ustawy z 15 września 2000 roku (Dz. U. 2007.1577 jt.) kodeksu spółek handlowych w zw. z art. 38 kodeksu cywilnego tylko zarząd reprezentuje spółkę na zewnątrz, to jednak z racji umiejscowienia siedziby spółki można domniemywać, że był on osobą uprawnioną do odbioru korespondencji kierowanej do spółki przez komornika także w rozumieniu art. 133 § 2 kpc ze skutkiem dla strony powodowej.

Pisma adresowane do osoby prawnej nie muszą być odbierane wyłącznie i osobiście przez Prezesa Zarządu. Zgodnie z regułą wynikająca z art. 61 § 1 kc ważne jest by treść pisma doszła do Spółki w taki sposób by mogła się ona z nim zapoznać. Natomiast kwestia związana z tym, czy i kiedy przekazano następnie to pismo osobie uprawnionej do dokonania czynności jest już sprawą wewnętrzną organizacji pracy powodowej spółki.

Zatem dniem, w którym strona powodowa faktycznie dowiedziała się o zajęciu nieruchomości był 1 lutego 2016 roku jako dzień odbioru w siedzibie spółki przez S. Ś. kierowanego do spółki zawiadomienia o powołaniu przez komornika biegłego do szacowania wartości zajętych nieruchomości, a także o terminie ich opisu i oszacowania (k. 272, k. 406). Z tą informacją spółka uzyskała wiedzę o naruszeniu jej praw majątkowych.

Z uwagi na powyższe prawidłowo Sąd Okręgowy uznał za niewiarygodne zeznania P. M. utrzymującego, że w imieniu spółki informację o dokonanym zajęciu uzyskał dopiero na przełomie lutego i marca 2016 roku, co skutkowało zasadnym stwierdzeniem, iż strona powodowa nie wykazała zachowania miesięcznego terminu do wniesienia powództwa ekscydacyjnego.

Biorąc pod uwagę przedstawione argumenty Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z 7 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 21 (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 roku.